

Nu demult am atins această bornă de vârstă, care pe lângă un prim semnal, deocamdată incipient al longevității, are și alte sensuri semantice prin prisma tratării respectivului simbol numeric cumva pe alte planuri gnoseologice. De pildă, în al Doilea Război Mondial în Suedia (acum țară NATO), la graniță cu Norvegia (atunci ocupată parțial de ruși), 77 a fost folosit ca un fel de parolă spre a identifica naționalitatea celor care bântuiau pe acolo, evident ruși ori acoliți.

În religie 77 catalogat în dreptul lui Muhammad care a explicat că în acel areal are 70 de ramuri, dintre care cea mai înaltă este credința în Allah, iar pe mai departe savanții au sugerat că acest număr este cel mai frecvent, oricum într-un anumit sens, sfânt. Evanghelia după Luca stabilește 77 de generații de la Adam la Iisus. În Evanghelia după Petru, acesta îl întreabă: De câte ori pot să îl iert pe fratele meu? Iisus i-a răspuns: De 77 de ori. În numerologia religioasă bazată pe alfabetul englez 77 este asociat cu Iisus Hristos. Christ este C=trei, H=opt, R=18, I=nouă, S= 19, T=20, cifre care însumate dau 77. În matematică este un număr semiprim. Reprezintă suma pătratelor a trei numere întregi pozitive ($77=4^2+5^2+6^2$). Suma primelor opt numere prime ($77=2+3+5+7+11+13+17+19$) dau același rezultat că vrem ori nu.

Nu este așa că este cam complicată dar și fascinantă această zonă numerologică? La noi 77 are pe de o parte semnificații cutremurătoare - tremurul din 4 martie 1977 de la 21:00 și ceva minute, dar și reflexul acestuia de a se alinia cu năzuințele noastre prezente. Atunci au fost distrugerii uriașe, gestionate rapid de cei căliți pentru a răspunde la astfel situații, port drapel fiind Nicolae Ceaușescu care s-a întors urgent dintr-o vizită oficială din nordul Africii. Acel cataclism a întors țara cu zeci de ani înapoi, dar cu un gigantic efort s-a reușit ca în câteva luni viața să intre oarecum în normal.

Dar după? Cheltuielile generate spre a reface structurile economico-sociale distruse, au determinat ca în scurt timp spre anii '80 să fie raționalizate chiar și alimentele, iar viața cotidiană să intre în scurt timp într-un declin care nu a mai putut fi gestionat. Spre concretul viețuirii noastre, debarasați de acele alambicate calcule, vin ca un adevărat tăvălug momelile dinspre UE.

Acel faimos PNRR de care localii fug ca dracu' de tămâie, căutând subterfugii prin care să folosească doar bani interni, nesupuși unor riguroase controale. Acum la sfârșit de mandat, a unora dintre ei, fentează ochiul public spunând că PNRR nu a adus un prea mare prinos. Au dreptate, nu pentru ei, că nu au putut să sustragă din acei bani. De pildă, oamenii din zonele calamitate și care ar trebui să beneficieze din plin de susținerea financiară bruxelleză, în loc să fie sprijiniți spre a-și reface gospodăriile, sunt mutați departe de proprietățile lor pentru care au muncit o viață întregă, în săli de sport, corturi și alte stabilimente spre a supraviețui.

Majoritari acolo sunt bătrâni care probabil nu vor ajunge măcar la acea vârstă de aur 77. De ce? Pentru că edilii de acolo i-au neglijat, tratându-i ca un fel de second-hand. Europa se confruntă pe lângă cutremure, deocamdată nu devastatoare, cu incendii ce se întind pe mii de hectare (Spania, Portugalia, Italia, Grecia), în general zona mediteraneeană, dar și ceva spre nord (Polonia, România), au ca încordare cel puțin două segmente: seceta și incendiile.

Pe la noi, acest flagel are și alte variante generate de tradiții, dar și de ignoranță. Prin tradiție rămășițele recoltelor ori stuful din Delta Dunării (că nu mai are cine să-l prelucreze) iau calea focului. Mor alături de păsări, cai sălbatici, porci mistreți și multe alte viețuitoare circumscrise în așa zisele arii protejate, de fapt o glumă pentru autoritățile locale/zonale care nu sunt penalizate direct cu pușcări. Moșii care au cam dispărut aveau o altă abordare pentru valorificarea acestor bunuri, dar aceia s-au cam dus, traiul mizer nu le-a permis să transmită celor prezenți acele îndeletniciri care să ducă la o oarecare prosperitate în zonă. Și iată că 77 poate constitui de ce nu o bornă a înțelepciunii, dacă se poate spune așa.

77 - bornă de hotar

Este o bornă care te diferențiază
Între om normal și metastază
Crezi că ești puternic, vârsta nu te lasă
Inevitabil, cazi ca într-o lesă

A platitudinii, a deznădejzii ades
Apropiații, manifestând dezinteres

Cred ei, că nu mai ești cel de odinioară ales
Acum percep că ai ajuns un res

Nu știu, detractorii, că viața e un paradis
În care încep mai toți și înadins
Cei care evident au ceva de spus
Figuri celeste care acum sunt Sus

Desigur borna 77 uneori mă apasă
Nu am în suflet cred nicio angoasă
Sunt solidar cu ale mele rădăcini
Acum constat că ne atacă cei străini.

Că nu au ce căuta pe acest tărâm
Zvârcoliri vechi ce-n suflet ne rămân
Cică, suntem un neam și nu o țară
Detractorii sunt slobozi, fără de ocară.

De ce acum trăim o dramă seculară
Că instituțiile abilitate nu ne apără
Câștigă mulți arginți, iar ei se supără
Norodul, evident, ei nu îl văd, că suferă.

Se bat la greu într-o degringoladă
Pe media apar niște nimeni ce asudă
Cine să preia puterea în această țară
Cumva la cârmă să ajungă în astă vară.

Mă scufund acum într-o angoasă
Refuzând propunerile celei cu Coasă
În aste vremi potrivnice ce le parcurg
Am încă forța necesară ca un demiurg.

Dar această cifră simbol poartă spre Charta 77. În ianuarie 1977 era difuzat la Praga un manifest al intelectualității, de fapt un preambul al evenimentelor ce aveau să se întâmple în anul 1986. Membrii fondatori fiind: Václav Havel, Jan Patočka, Zdeněk Mlynář, Jiří Hájek și Pavel Kohout. Cel din urmă l-a contactat pe Paul Goma (l-am avut vecin vizavi de apartamentul meu din Drumul Taberei). Și ce să vezi, pe 23.12.1989, când la modă erau teroriștii s-a tras în apartamentul meu din acel bloc. Bine, Goma nu mai locuia acolo de ceva ani.

Am păstrat geamul găurit de glonțul nu știu cui și care ar fi fost rostul acelei acțiuni. Paul Goma a inițiat un fel de disidență, întrunind semnăturile a peste 200 de persoane. Era evident - ca și acum cu dinastia Putin - că acele incipiente dizidențe nu puteau avea un final nici practic, nici fericit, dar au reprezentat un început, și de ce nu, un simbol al unei perioade a schimbărilor de mai târziu. Sunt în definitiv și alte secvențe ale acestui 77, acel articol din Regulamentul general privind protecția datelor.

Poți pe acest palier de a depune o plângere către autoritățile de supraveghere că ți-au fost încălcate drepturile pe acest subiect; rar se întâmplă acest lucru pentru bunul motiv că bariera între public și nepublic este uneori foarte labilă. Dar Psalmii 77 cam ce grăiesc? Glasul meu s-a înălțat către Dumnezeu și El m-a ascultat în ziua necazului meu L-am căutat pe Stăpânul.

Altfel se prezintă acum Planeta, ca un fel de creuzet în care se coc fel de fel de antinomii. Bunăoară,

mai toate țările proclamă că doresc pacea, un fel de elixir mediatic menit a calma o sumedenie de contradicții interne. Dar ce să vezi, Rusia atacă Ucraina, acum Iranul atacă Israelul (pe care chiar Constituția iraniană nu-l recunoaște) și pe mai departe în zone în care nici nu te aștepti mocnesc conflicte ce pot fi oricând coagulate spre un soi de război planetar. Poate de aceea, din zona onirică care gestionează extraterestrii adică acele ființe non-umane, acum se spune că vin o serie de armade care să salveze planeta noastră de un dezastru iminent care poate duce la extincția rasei umane așa cum o percepem noi acum. Dar să ne întoarcem la calcule matematice.

Pot fi găsite și alte coincidențe numerologice diferite de 77 care par să consfințească alte reguli; dar acestea nu sunt reperi și de fapt dau un alt rezultat. Primul Război Mondial 28.07.1914 ($28 + 7 + 19 + 14 = 68$), al Doilea Război Mondial 01.09.1939 ($1 + 9 + 19 + 39 = 68$), invazia Ucrainei, 24.02.2022 ($24 + 2 + 20 + 22 = 68$). Și nu vreau să insist pe acest subiect spre a nu stârni ceva angoase spre acest număr aferent anului 2024 față de intențiile Rusiei după atacul ISIS din mallul din Moscova unde au murit peste 140 de oameni nevinovați.

Trecând iarăși în zona pur numerologică, suma cifrelor componente (77 și 68) dă evident același rezultat, adică 14. Ziua de 14 se referă la libertate, mișcare, dar în egală măsură pericole neștiute ori obstacole întâlnite spre realizarea unui anumit țel. Războiul de Independență al României față de Poarta Otomană a început în anul 1877, prin care neam desprins de acel imperiu care direct sau indirect ne-a dominat aproape o jumătate de mileniu. Acel 77 trebuie considerat un factor de revoltă incipientă care pe mai departe a agregat imperiul rusesc și cel austro-ungar, dar și cele din prezent care au ocupat țara noastră dragă.

Numărul 77 al îngerilor este un mesaj care vine dinspre tărâmul divin. Se spune că ar fi un număr angelic ce poartă în sine îndrumări, încurajări, așezări celeste/umane din partea celor care veghează ființa noastră pământească. Acest număr călăuzește și iluminează înțelepciunea interioară a fiecăruia care crede în el. Așadar 77 poate reprezenta o creștere spirituală care te îndreaptă spre scopul vieții tale. A atinge 77 de ani reflectă/sugerează reuniunea cu o flacără geamănă care te determină să fii deschis la schimbări și experiențe pe care încă nu le-ai avut. Și ca o încoronare a reflexului naturii pe 31 martie a fost cea mai caldă zi din ultimii 77 de ani.

O fi bine, o fi rău, greu de decelat acum sensul?! Oricum fataliștii, orchestrați de oculta, perorează masiv pe încălzirea globală. Un fals grosolan, menit printre altele să agite pe un alt plan întreaga

planetă. Așa că în neașul nostru grai, căutăm ceva care să ne asigure că nu orbecăm pe un drum neluminat, că avem ale noastre tradiții în care ne cuibărim, găsim căldura lăuntric necesară spre a supraviețui, și de ce nu, de a da și ceva spre viitor, chiar dacă acum este, la orizontul privirii noastre blocat de alte cortine, nu de fier ca altădată, ci de un colb (nu cel saharian care ne inundă din ce în ce mai mult în ultimii ani) izvorât dintr-o așa-zisă democrație exportată în principal de la Bruxelles.

Noi, românii, ne vedem de treburile noastre cotidiene și lăsăm în seama mediei, din ce în ce mai precare pe domeniul informației de folos și așezăm în fruntea preocupărilor atât datinile strămoșești, dar și credința în Dumnezeu care, El, ne luminează calea pe care o avem de urmat. Cum ar fi că între posturile noastre creștine există un termen intraductibil rezumat pe la câșlegi.

Pe la câșlegi

Acum planeta este umplută
De conducători de plută
Se încordează toți spre o ređută
Iluzorie. Privită e cam slută

Nu au vocație și nici măcar direcție
Spre a găsi o benefică soluție
Aproape toți, tind spre o involuție
Planeta va ieși, oricum, din funcție

Ce le lipsește spre o congruență?
Doar neștiința și lipsa de experiență

Au doar săgeți trase într-o speță
Nicidecum a nihila o oareșce ostreață

Așadar, cum spuneam, doar pe la Cășlegi
Ai dezlegarea necesară ca să și alegi
Între o cunună falnică aleasă
De tradiții, de trăiri și una falsă.

Și acum să medităm cei care suntem considerați pe nedrept senectuți (adică cu mintea aiurea), eu unul nu mă consider parte din acest grup, și, ce lăsăm, de fapt, în urma noastră, pentru viitorime, ceva valori materiale ori imateriale. Aici ar fi o lungă discuție pe segmentul celor care, în acești treizeci și ceva de ani, au contribuit la distrugerea unor valori incomensurabile din arealul românesc. Dacă luăm în obiectiv cetățile medievale, de exemplu, constatăm că cea mai mare parte din ele sunt în ruină. Cetatea Șoimuș, construită prin secolul XI, este într-o ruină totală. Se prăbușește istoria poporului român, se dezintegrează prin nepăsarea autorităților.

În anii '70, se pomenește mai la tot pasul la capitolul realizări, de perioada comunistă. Acum, sub oblăduirea acestui Consiliu Județean, nu s-a reușit să se facă nimic. Probabil, printre altele, Austria ne consideră că nu prea avem loc în Europa. Acolo, ei nu au lăsat nimic din istoria lor (discutabilă uneori, după părerea mea) ca să nu fie pus în valoare.

Prin Europa, diferite state, în special cele occidentale, valorifică orice colț de istorie, ba și inventează, spre a atrage turiști. Nu sunt restauratori, nici specialiști pe acest domeniu de exemplu în Ministerul Culturii; în schimb pe alte segmente ale aparatului administrativ se angajează pe rupe, chiar dacă declarativ și nu numai în acest domeniu, sunt crescute salariile, ba mai fac și greve. Un fost conducător al unei instituții de vârf, într-un interviu, prelua ideea că funcționarii publici sunt slab remunerați. A lansat o provocare, salariații publici să renunțe la acest statut și să fie plătiți pe

proiecte, după finalizarea acestora să își caute o altă zonă de câștig. Niciun public nu va adera la acest statut oricât de mic ar fi salariul.

Că pe ici pe colo sunt la modă din plin acele venituri informale; mai pe șleau, șpăgi și alte foloase necuvenite. Cetatea Rupea și Feldioara au fost reabilitate, dar cu intervenții nereușite chiar și cu geamuri termopane. La Deva (26 mil. de euro fonduri europene și autohtone), dar nu respectă forma inițială, având doar rolul de a atrage turiști, nicidecum de a respecta istoria. Mai peste tot s-a pierdut rolul istoric, nu s-a respectat un anumit filtru de calitate. A rezistat două mii de ani și a fost distrus cu două milioane de euro - cam acesta este un fel de rezumat a ceea ce fac otoritățile acum.

Cetatea Mediaș cu 26 milioane lei a fost reabilitată, dar cu intervenții nereușite. La Cetatea Feldioara (în 1439 un document spune că a fost construită cu mari eforturi) au apărut turnuri noi peste ruine, dar puterea locală se laudă cu atragerea de turiști, lăsând pe planul secund autenticitatea istorică. Cetatea Rupea (1324 - prima atestare documentară), administrată, se înțelege, defectuos. Reabilitarea cu 75% fonduri europene a costat spre 28 mil. lei. Toți se scuză că s-a respectat proiectul, dar decidenții, specialiștii unde au fost? Arhitectul care a proiectat reabilitarea a spus că nu a putut merge pe teren că erau buruieni foarte multe!?

Ăsta ar fi un domeniu consistent, dar secvențial a ce lăsăm noi senectuții către generațiile viitoare. Noi vrem, sau poate nu am fost suficient de implicați în acest demers, că vezi Doamne am considerat, în mod eronat, că instituțiile statului funcționează pentru nația română. Am greșit, cei politici și-au văzut pe de o parte de logoreea mediatică, iar pe de altă parte de interesele lor meschine, desprinse total de filonul național român.

Cei care am ajuns la această vârstă de aur, trebuie neîndoios să ne considerăm norocoși. Acum, spre deosebire de anii tinereții, funcționează pe deplin ambele emisfere cerebrale, că nu au încotro, că așa a stabilit natura umană. Și tot acum, creativitatea pe felurite planuri acționează pe deplin, cum ar fi călăuzirea pașilor nepoților noștri (pentru care nu primim nimic din partea instituțiilor statului unanim în derivă continuă), că mulți își scriu memorii ori alte produse literare.

În fine doresc și reușesc să lase în urmă cel puțin o dâră a existenței lor efemere. Cercetătorii de la Universitatea Edinburgh din Marea Britanie au realizat un studiu început în anul 1947, la care au participat 1.208 adolescenți în vârstă de 14 ani. La 60 de ani de la acel studiu au reușit să contacteze pe 635 dintre ei, iar 174 au acceptat să facă din nou testul.

Cu o vârstă medie de 76,7 ani rezultatele au fost cu totul deosebite, mai ales surprinzătoare. Gradul de conștientă între cele două borne, 14 respectiv 77 de ani, a fost același. Unii pot sugera că eșantionul a fost prea mic, ori că doar cei dispuși la acest tip de test au dat rezultatul în cauză. Într-un eseu de-ale sale Despre tinerețe și bătrânețe, Mircea Eliade conchide: Mă gândesc adesea la acel basm al nostru <<Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte>>. Oare miturile acestea nu reprezintă ele însele drama centrală a unei civilizații? De ce nu încercă nimeni să le înțeleagă. Da, trebuie să lăsăm cel mai adesea în urma noastră un rod; avem datoria până trecem pe celălalt tărâm să îi iubim pe cei apropiați, să îi protejăm, să îi ajutăm și astfel vom deveni mai puternici.

Florian Laurențiu Stoika